

Rosleff: Jeg har nogle Smaasager at drage frem vedrørende min egen Valgkreds, som jeg har lovet at forebringe ved denne Lejlighed. Jeg tillader mig i denne Anledning at henvende mig til den højtærede Indenrigsminister. Den første Sag drejer sig om Postforsendelsesforholdene. De ere saadanne ved Hødehusene, Taastrup og Glostrup Stationer, at den jydsk Post, som kommer den ene Dag, først bliver ombragt Dagen efter, og det er meget uheldige Forhold for Folk, som have Forbindelse med Jylland og gerne ville staa i hurtig Samkvem dermed. Og hvis ikke Forholdene vare saadanne, at de meget let kunde ændres, vilde jeg maaske ikke omtale Sagen ved denne Lejlighed. Sagen er nemlig, at det Tog, der har den jydsk Post med, standser ved de 3 Stationer, naar der er rejsende, som skulle af der, og saa gaar Posten til Kjøbenhavn og derfra tilbage igen til de paagældende Stationer. Nu synes jeg, at Forholdet meget let kunde ordnes saaledes, at det paagældende Tog — jeg tror, det er Nr. 46 — kunde standse daglig ved disse Stationer, saa at vedkommende kunde faa sin Post i rette Tid og faa den med Landposten, inden den gaar ud. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Indenrigsminister, om ikke dette Forhold kunde forandres i denne Retning. Jeg skal tilføje, at hvis det ikke kunde lade sig gøre med dette Tog, kommer der et tidligere jydsk Tog, som kunde have Posten med, og som ganske vist ikke standser ved Roskilde, men som paa en eller anden Maade vist meget vel kunde komme [af med den jydsk Post der. Saa gaar der et Tog fra Roskilde, jeg tror Kl. 7,35, som meget let vilde kunde tage denne Post med til de paagældende Stationer. Jeg vil nu omtale et andet Forhold, som angaar Taastrup Station, og som den højtærede Minister ikke kan være ukendt med. Der har nemlig været et Andragende indsendt til Ministeren, og jeg tror ogsaa, at der har været en Deputation inde hos Ministeren om at faa en Viadukt ved Taastrup Station. Forholdet er det, at naar Togene holde ved Stationen, kunne Køretøjer komme til at holde indtil tre Kvarter uden at faa Lov til at passere. Naar det ene Tog, som kommer fra den ene Side, har holdt der, kommer der et Tog fra den modsatte Side, som atter holder ud over Vejen. Stationen ligger jo som bekendt saa nær op til Landevejen, at Togene spærre Passagen der over. Da Taastrup By nu er vokset meget stærkt, og der er meget

stærk Frekvens dertil, er der mange Beboere, der lide meget herunder. Det vilde for dem være et stort Gode, hvis de kunde faa en Viadukt ind under Banen, og jeg tillader mig at oplyse, at de lokale Forhold ere saa gunstige i saa Henseende som muligt, idet Terrainet er et saadant, at der ikke behøves noget videre Jordarbejde af den Grund. Jeg skal samtidig gøre opmærksom paa og tillade mig at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at Taastrup Station er en meget uheldig Station paa Grund af den store Trafik der. Den er som bekendt en af de ældste Stationer her i Landet, og er der mange rejsende ved Stationen, saaledes en Søndag Aften, er Opholdet forbundet med Fare, naar Toget ankommer, thi Perronen er saa smal, at Folk næsten ikke kunne staa der. Hvis man ikke vil lave en Viadukt under Banen, vil jeg dog tillade mig at henstille, om der ikke kunde være Tale om allerede nu at tage det Spørgsmaal under Overvejelse at flytte Stationen noget fra, hvor den nu er. Forholdet vil da i hvert Fald for en Del blive et andet, naar Toget ikke kom til at holde over Vejen, saa at de kørende kun behøvede at holde, mens Toget kører forbi, og altsaa ikke, naar der rangeres eller foretages de forskellige Arbejder, der er at foretage navnlig ved Godstog. Jeg skal tillade mig at henstille til den ærede Minister at tage dette under velvillig Overvejelse. Jeg tror, at det er et Spørgsmaal, som har Krav paa at blive skænket Opmærksomhed. — Der er et andet Spørgsmaal, som berører ikke alene min Valgkreds, men alle Landets Valgkredse, og som jeg ogsaa skal tillade mig at drage frem ved denne Lejlighed. Der har været klaget, og vistnok med Rette, over de Ulemper, der ere forbundne med dette Forhold. Det drejer sig om, hvem der, naar en kongelig Person er død, og der skal ringes med Kirkeklokkerne, da skal besørge denne Ringning. Her er et Forhold, hvorom der hersker en Del Uklarhed og Usikkerhed. Saa vidt jeg ved, er der ingen Lov, der ordner denne Sag, men derimod en ministeriel Resolution, og denne gaar, saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, ud paa, at kun Bønderne skulle ringe med Kirkeklokkerne, hvis ikke Kommunen lejer Folk dertil. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes dette Forhold kan være blevet ordnet paa denne Maade, thi det er, synes jeg, uretfærdigt, at kun en enkelt Klasse af Befolkningen er pligtig til at lade ringe med Kirkeklokkerne. For ganske nylig